

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100506428 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 28.03.2022 г. по гр.дело № 45245/20 г., СРС, I ГО, 46 състав е **отхвърлил** предявените от С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** срещу „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, искове с правно основание чл.419 вр. чл.405 КЗ и чл.409 КЗ вр. чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от **12688,25** лева- застрахователно обезщетение по сключена между „БМС Т.“ ЕООД - застрахован и „З.К.Л.И.“ АД- застраховател, Застрахователна полица по Застраховка „Отговорност на превозвача“ №000-8-306/13081910000496/11.06.2019 г., сумата от 1152.52 лева- мораторна лихва върху главницата за периода от 28.10.2019 г. до 18.09.2020 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба/18.09.2020 г./ до окончателното изплащане на вземането. **Осъдил** е С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** да заплати на основание чл.78, ал. 3 от ГПК на „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***** сумата от **420** лева- съдебно-деловодни разноски.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца С.“ ЕООД, ЕИК

*****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, представлявано от управителя С.Г., чрез пълномощника по делото адвокат В. И. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул. „*****, с мотиви, изложени в жалбата. След подробно описание на фактическата обстановка се сочи, че неправилно съдът е приел, че ищецът не е придобил валидно никаква част от вземането на „БМС Т.“ ЕООД към ЗК“Л.И.“ АД и съответно застрахователят не му дължи никакви суми. Съдът е приел още, че получаването на уведомлението за цесията в рамките на исковото производство с връчване на приложените към исковата молба доказателства, едно от които е изходящото от цедента или неговия пълномощник съобщение по чл.99, а.3 и ал.4 ЗЗД не може да бъде игнорирано, но такова уведомление липсва към исковата молба, съответно уведомление не е връчено на длъжника-ответник. Съдът неправилно е приел, че представеното по делото уведомление от „БМС Т.“ ЕООД, с което превозвачът прехвърля всички права срещу застрахователя по процесната щета № 0000-1308-00-19-7067/2019 г., в полза на С.“ ЕООД, не може да установи валидно сключен между „БМС Т.“ ЕООД, като цедент и С.“ ЕООД, като цесионер, договор за цесия, а и цесионният договор не е бил съобщен надлежно на длъжника от цедента. Фактът на предявяване на исковата молба от цесионера С.“ ЕООД, с приложеното към същата уведомление от 03.09.2020 г., описано под № 14 в част Доказателства към ИМ за прехвърляне на права в полза на ищеца към щета № 0000-1308-00-19-7067/2019 г. на длъжника ЗК“Л.И.“ АД/ответник в настоящето производство/, съставлява надлежно съобщаване на цесията на ЗК“Л.И.“ АД, съгласно чл.99, ал.3, пр. първо от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие с прямо длъжника, на основание чл.99, ал.4 от ЗЗД. В тази насока е трайната съдебна практика, обективирана в

решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о. ТК, решение № 126 от 30.10.2020 г. на ВКС по т. д. № 2042/2019 г., II т. о., ТК. Съгласно тази практика, „уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл.99, ал.3, пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 от ЗЗД“. Освен това, ответникът/застраховател не е оспорил по никакъв начин и не е направил възражение, че за ищеца не е налице надлежна активна процесуална легитимация да предяви исковете,

предмет на настоящия гражданско правен спор.

ЗК „Л.И.“ АД без правно основание е отказала да изплати застрахователното обезщетение по заведената пред застрахователя претенция по щета № 0000-1308-00-19-7067/2019 г. Неоснователни са възраженията на застрахователя, че не дължи обезщетение към ищеца, позовавайки се на чл.17, пар.2 от CMR Конвенцията с твърдението, че превозвачът няма вина за настъпилата по време на превоза щета по процесната стока, тъй като не е могъл да предотврати и/или да преодолее настъпването на вредите по стоката, поради което превозвачът се освобождава от отговорност. Съгласно разпоредбата на чл.17, пар.2 от CMR Конвенцията: „Превозвачът се освобождава от тази отговорност, когато липсата, повредата ши забавата се дължат на грешки на правоимащия, на нареждане на последния, което не е резултат на грешка на превозвача, на присъщ недостатък на стоката или на обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне, и последиците, които не е могъл да преодолее.“ Видно от събраните по делото писмени доказателства и от показанията на разпитания по делото свидетел Й.Т., водач на товарния автомобил, превозвал процесната стока, дадени в проведеното на 15.03.2022 г. о.с.з. по делото, част от стоката по време на превоза е била намокрена, т.е. увредена, за което обстоятелство водачът е узнал едва при доставката на стоката на разтоварния пункт от получателя, посочен в Заявка-договор за международен превоз на товари и в CMR международна товарителница, след разтоварване на стоката в склад на получателя, находящ се в град София, Казичене, ул.***** склад на “Александър Логистикс”, за което обстоятелство е бил уведомен от получателя на стоката, т.к. водачът на МПС не е допуснат при разтоварване на стоката. Като причина за увреждане на стоката, свидетелят Й.Т. сочи проливен дъжд по време на извършване на процесния превоз и пропусната вода през отдушника на ремаркетото - фургон, където е била натоварена стоката. По делото не са събрани никакви доказателства, от които да е видно, че причината за увреждане на част от процесния товар по време на превоза, се дължи на грешки на правоимащия, на нареждане на последния, което не е резултат на грешка на превозвача, на присъщ недостатък на стоката или на обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне, и последиците, които не е могъл да преодолее.

Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното и да бъдат уважени предявените иски. Претендира присъждане

на разноси по делото за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият/ответник З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, представлявано заедно от Изпълнителните директори М.М.-Г. и П.Д., чрез пълномощника юрисконсулт К.И. оспорва въззивната жалба. Претендира разноси за настоящата инстанция, включително юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Следва да бъде извършена преценка на неговата правилност по повдигнатите в жалбата въпроси.

От фактическа страна:

Предявени са иски с правно основание чл.419 вр. чл.405 КЗ и чл.409 КЗ вр. чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 12 688,25 лв. главница и мораторна лихва от 1152,52 лв. за периода от 28.10.2019 г. до 18.09.2020г./ след изменението/, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното из плащане на вземането от С.“ ЕООД, ЕИК ***** **срещу** З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *****.

Ищецът С.“ ЕООД твърди, че търговецът „БМС Т.“ ЕООД е превозил товари на ищеца от Португалия до България (314 кашона обувки); че по време на превоза 141 чифта обувки на стойност 5745,80 евро съгласно аварийен протокол от 04.10.2019 г., са били повредени и унищожени в резултат на намокряне; че ответникът като застраховател на отговорността на превозвача е отказал да заплати обезщетение.

Ответникът З.К. „Л.И.“ АД в отговора по реда на чл.131 ГПК е оспорил исковете. Твърди се, че не следва да отговаря за вредите, тъй като е застраховател на отговорността на превозвача, а не застраховател по имуществена застраховка на превозваните от превозвача стоки. Освен това, увреждането се дължи на обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне или преодолее по силата на чл.17, ал.2 от ЧМР. Обосновава и обстоятелства, които изключват отговорността му като застраховател съгласно ОУ по застраховка „Отговорност на превозвача“. Оспорва размера на вредите и отговорността си за лихви. Оспорва обувките да са били унищожени, респ. увредени до степен, изключваща тяхната реализация на пазара.

Съдът констатира следното:

На 11.06.2019 г. между „БМС Т.“ ЕООД - застрахован и „Л.И.“ АД-застраховател е сключена Застрахователна полица по Застраховка „Отговорност на превозвача“ № 000-8-306/13081910000496 при застрахован интерес „Отговорността на застрахования, като превозвач на товари по шосе, превозвани с 15 бр. МПС, съгласно приложен опис“ при лимит на отговорност за щети на товара съгласно чл. 23, ал. 3 от Конвенция CMR с период на застрахователно покритие от 00.00 часа на 12.06.2019 г. до 24.00 ч. на 11.06.2020 г. и покрити рискове съгласно ОУ на Застраховка „Отговорност на превозвача“ и Закона за автомобилните превози. Приложени са сметки за платената на вноски от „БМС Т.“ ЕООД застрахователна премия за срока на договора. Представени са приложимите за процесния период ОУ. Съгласно т.1 от раздел III „Обект на застрахователна защита“, която е отговорността на превозвача за цялостна или частична липса или повреда на превозваните от него с автомобилен Т.порт товари, съгласно Закона за автомобилните превози при вътрешни превози и съгласно Конвенцията за международен превоз на стоки по шосе (CMR) с изключение на следните членове от нея: 1.1.чл.7 т.3 - отговорност при непопълнени в товарителницата графи /клаузи/; 1.2.чл.10 - отговорност при недостатък на опаковката на товара; 1.3.чл.11 т.3 - отговорност като комисионер за загубване или неточно използване на посочените в товарителницата документи; 1.4.чл.12 т.7 - отговорност за неизпълнение на нареждания и указания на изпращача; 1.5.чл.19 - отговорност за закъснение; 1.6.чл.21 - отговорност при наложен платеж; 1.7.чл.24 - обявена стойност, надвишаваща лимита на отговорност по чл. 23

ал. 3; 1.8.чл.26- обявен интерес, надвишаващ лимита на отговорност по чл. 23 ал. 3; 1.9. чл.38- отговорност за частта на неплатежоспособен превозвач, при превоз, извършван от последователни превозвачи; 1.10.чл.40 - свободно договаряне на клаузи, отклоняващи се от чл.37 и чл. 38 от Конвенцията.

Съгласно раздел IV „Отговорност на застрахователя“ от ОУ: Отговорността на Застрахователя покрива цялостна или частична липса или повреда па превозваните товари, съгласно Закона за автомобилните превози и/или съгласно гл. IV от Конвенцията за международен превоз па стоки по шосе (CMR).

„БМС Т.“ ЕООД е завело пред застрахователя Уведомление за настъпило събитие по застраховка „Отговорност на превозвача“ за увредени обувки при превоз от Португалия за България. С писмо изх. №10405/06.12.2019 г. застрахователят е отказал изплащане на застрахователно обезщетение.

По делото е приложено „уведомление“ от „БМС Т.“ ЕООД до ищеца С.“ ЕООД, подписано от управителя на „БМС Т.“ ЕООД С.В., с което уведомление същият заявява, че „БМС Т.“ ЕООД **прехвърля** на С.“ ЕООД всички права по застрахователна полица № 000-8-306/13081910000496 и правото да предяви искове по съдебен ред срещу „З.К.Л.И.“ АД, включващи претенцията за застрахователно обезщетение по щета №0000-13- 8-00-10-7067/2019 г., заведена пред „З.К.Л.И.“ АД, ведно със законните лихви и деловодни разноски.

От правна страна:

Прехвърлянето на вземане /цесията/ е договор, с който кредиторът на едно вземане /цедент/ го прехвърля на трето лице /цесионер/. Длъжникът по вземането не е страна по договора. Тъй като цесията засяга интересите освен на страните по договора и на трето лице - цедирания длъжник, се налага извършването на допълнително действие - съобщаване на длъжника за цесията – чл.99, ал.3 и 4 ЗЗД. За да породи действие, съобщението трябва да бъде извършено от цедента- чл.99, ал.3 ЗЗД. Без да е елемент от фактическия състав на договора, съобщението има значение с оглед на третите лица- цедирания длъжник, правоприменниците и кредиторите на цедента и на цесионера. Прехвърлянето на вземането има действие за всички трети лица от момента, в който съобщението бъде получено от длъжника – чл.99, ал.4 ЗЗД.

При тези данни, първият въпрос на който следва да се отговори е дали по делото е налице валидна цесия, по силата на която ищецът е придобил валидно вземането на „БМС Т.“ ЕООД към „Л.И.“ АД. В случая, според твърденията, за цесия следва да се приеме цитираното по-горе уведомление от „БМС Т.“ ЕООД до ищеца С.“ ЕООД, подписано от управителя на „БМС Т.“ ЕООД С.В., с което уведомление същият заявява, че „БМС Т.“ ЕООД **прехвърля** на С.“ ЕООД всички права по застрахователна полица №000-8-306/13081910000496 и правото да предяви искове по съдебен ред срещу „З.К.Л.И.“ АД, включващи претенцията за застрахователно обезщетение по

щета №0000-13- 8-00-10-7067/2019 г., заведена пред „З.К.Л.И.“ АД, ведно със законните лихви и деловодни разноси. Както е отбелязал и СРС, цесията е правен способ за прехвърляне на вземания, по силата на която настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение-кредитор става цесионерът, на когото цедентът е прехвърлил вземането си по силата на сключен между тях договор. /Решение № 196 от 22.11.2018 г. по гр. д. № 3871 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение/. Наличието на две насрещни волеизявления за действителността на една двустранна сделка не може да бъде заместено от едностранното волеизявление на една от страните по договора. Представеното по делото „уведомление“ от „БМС Т.“ ЕООД не е годно да установи валидно сключен между „БМС Т.“ ЕООД като цедент и С.“ ЕООД като цесионер, договор за цесия, а друга цесия по делото не е представена. Изводът е същият, ищецът не е придобил валидно никаква част от вземането на „БМС Т.“ ЕООД към „Л.И.“ АД, съответно застрахователят не му дължи никакви суми.

Настоящата инстанция също намира, че дори и да се приеме, че е налице съгласие между „БМС Т.“ ЕООД и С.“ ЕООД с оглед консесуалния характер на договора за цесия, то тази цесия отново не би обвързала ответника, защото по отношение на длъжника цесионният договор няма действие, тъй като цесията не му бъде съобщена от цедента.

Непротиворечива е съдебната практика, че съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 ЗЗД прехвърлянето на вземането има действие спрямо длъжника от деня, когато е съобщено от предишния кредитор - от цедента и че правно релевантно за действието на цесията спрямо длъжника е единствено съобщаването ѝ извършено от цедента, но не и от цесионера-новия кредитор; моментът, от който цесионерът е материалноправно легитимиран кредитор по цесията срещу длъжника, съгласно чл.99, ал.4 ЗЗД е моментът, от който цесията поражда действие спрямо длъжника- датата на уведомлението до длъжника, извършено от цедента. Ако към исковата молба по иск на цесионера срещу длъжника е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл.99, ал.3, пр.1 ЗЗД, прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99, ал.4 ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл.235, а.3 от ГПК. /В този смисъл е съдебната практика на ВКС- [решение № 123/24.06.2009 г. по т.дело № 12/2009 г.](#) на II т.о. и [решение № 3/16.04.2014 г. по т.дело № 1711/2013 г.](#) на I т.о./.

При отсъствието на специални изисквания в закона за начина на уведомяване на длъжника за цесията, съобщението до него следва да се приеме за надлежно и когато изходящото от цедента **уведомление** му е връчено като **приложение** към исковата молба, с която цесионерът е предявил иск за изпълнение на цедираното вземане. Като факт от значение за

спорното право, настъпил във висиящия процес, извършеното по този начин уведомление от цедента до длъжника следва да се съобрази от съда при разглеждане на исковакта претенция на цесионера срещу длъжника съгласно правилото на чл.235, ал.3 ГПК. Нещо повече, ищецът може изрично да заяви в исковата молба, че същата следва да се счита за изрично уведомление до длъжника за извършената цесия.

В конкретния случай, въззивникът/ищец отново се позовава на цитираното по-горе уведомление между от „БМС Т.“ ЕООД до ищеца С.“ ЕООД, подписано от управителя на „БМС Т.“ ЕООД С.В., с което уведомление същият заявява, че „БМС Т.“ ЕООД **прехвърля** на С.“ ЕООД всички права по застрахователна полица №000-8-306/13081910000496 и правото да предяви искове по съдебен ред срещу „З.К.Л.И.“ АД, включващи претенцията за застрахователно обезщетение по щета №0000-13- 8-00-10-7067/2019 г., заведена пред „З.К.Л.И.“ АД, ведно със законните лихви и деловодни разноски, но сега вече като уведомление от цедента/ евентуално „БМС Т.“ ЕООД/ до длъжника, но то не е адресирано до длъжника, а до настоящия ищец, т.е. до цесионера, т.е. уведомление от цедента, евентуално от цесионера при надлежно упълномощаване от цедента до длъжника въобще липсва, а и не е извършено изрично изявление в исковата молба, че чрез нея се извършва уведомление до длъжника.

При тези данни, въззивната инстанция намира, че в процесния случай ответникът по делото не е надлежно уведомен за извършената цесия, поради което предявените искове се явяват неоснователни.

На основание чл.271, ал.1, пр.1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът следва да за плати на въззиваемото дружество направените разноски за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 28.03.2022 г. по гр.д. № 45245/20 г. на СРС, I ГО, 46 състав.

ОСЪЖДА С.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, представлявано от управителя С.Г., чрез пълномощника по делото адвокат В. И. от САК, **с със съдебен адрес:** гр.София, ул. „***** **да заплати на** З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес

на управление: гр. София, бул. „*****“, представлявано заедно от Изпълнителните директори М.М.-Г. и П.Д., чрез пълномощника юрисконсулт К.И. направените от него разноски за настоящата инстанция във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____